



Τιμᾶται ἑβδομάδων 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται ἑβδομάδων 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 17 Ἰανουαρίου 1893,

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 31

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ  
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις .....	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις .....	» 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ .....	φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ .....	ρούβλ. 6.—

**ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ**

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρ. Β'. — ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, μυθιστορία Ἀλεξίου Μπουλιέ. — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτώρου Μαλώ, μετάφρ. Κ.

**ΓΡΑΦΕΙΟΝ**

**ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10**

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσίων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

**ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ**

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ



Νά, ἐσταμάτησε πὼς τάχα βλέπει αὐτὸν τὸν ψαράν . . . (Σελὶς 211).

# ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

## ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Αΐφνης ήκουσθησαν έξωθεν του γραφείου βήματα.

— Είναι εκείνη ; είναι η αδελφή μου ! έπιθύρισε ο Γεράρδος.

— Γνωρίζει ότι ο πατήρ της είναι ο Βωφόρτ ;

— Όχι, ακόμη.

Η θύρα έκρούσθη και ήδεϊα και δειλή φωνή ήκούσθη :

— Είμπορώ να εισέλθω ; Βλέπω ότι άργείτε να απανέληθετε.

Εκείνοι οίονει άπολιθωθέντες δέν άπεκρίνοντο.

— Ειξεύρω ότι είσθε εδώ ... σας ήκουσα να όμιλήτε... Γεράρδε, δέν ήλθε να ίδη σε ό Ροβέρτος... ήλθε δι' έμέ... έσο λογικός και άφες με να εισέλθω...

— Προσφιλής μοι αδελφή ! έπιθύρισε ό Γεράρδος με δακρυβρέκτους όφθαλμούς.

Αΐφνης ό Ροβέρτος έφάνη λαβών αίφινδιαν άπόφασιν.

"Ηνοιξε την θύραν.

— Είσελθε, Σοφία... είσελθε !

Εκείνη μόλις είσελθούσα έστη ιδούσα αυτούς λίαν τεταραγμένους. Ό Ροβέρτος συγκινημένος έτρεμε βικίως, ό δέ Γεράρδος ήν έξαλλος.

Η Σοφία εξεπλάγη. Ηρώτησε αυτούς :

— Τί συνέβη ; τί έχετε ;

— Σοφία, είπεν ό Ροβέρτος Βαλόν, άκουσον και κρίνε.

— Τί θα είπης ; είπεν ό ιατρός έν άκρα άγωνία.

— Σε άκούω, Ροβέρτε, είπεν η νεάνις.

— Ό γάμος μας είναι άδύνατος.

— Άδύνατος... δικαίε Θεέ !... "Α ! προέβλεπα δυστύχημα, Ροβέρτε δέν με άγαπάς.

— Σε λατρεύω.

— Διατί λοιπόν με άπελπίζεις ;

— Ό γάμος μας, Σοφία, συνδέεται στενωώς με την τύχην του Βωφόρτ, όστις κατηγορείται ότι έφόνευσε τον πατέρα μου.

— Ό κύριος Βωφόρτ είναι άθώος. Μοι τό είπεν η μήτηρ μου και ό αδελφός μου. Η δικαιοσύνη θάσσει η βράδιον θ' αναγνωρίση την πλάνην της. Όπως δήποτε όμως, οιαδήποτε και άν ήτο η τύχη του κυρίου Βωφόρτ, τον όποιον άγαπώ,διότι μοι έσωσε την ζωήν, τι μάς ενδιαφέρει τουτό, άφου είμεθα όλοι ξένοι δι' αυτόν ;

— Είς τί σας ενδιαφέρει, δέν θα σοι τό είπω έγώ θα τό μάθης μίαν ήμέραν. Ό αδελφός σου βεβαιού και έμέ ότι ό Βωφόρτ είναι άθώος, άλλ' η βεβαιώσις του δέν είναι άρκετή δι' έμέ, όστις τον θεωρώ ένοχον. Τώ έζήτησα άποδείξεις και άρνείται να μοι δώση... Παρακάλεσε τον, Σοφία. σε ίκετεύω. Αί παρακλήσεις σου θα ισχύσωσι πλειότερον των ιδιων μου.

— Άδελφέ μου, είναι αληθές ότι εκ της

αθωότητος η της ένοχής του κυρίου Βωφόρτ έξκτάται ό γάμος μου και η εύτυχία μου ;

Ό Γεράρδος έκυψε την κεφαλήν καταφατικώς μη έχων την δύναμιν ν' άπαντήση.

— Και δέν θέλετε ούτε ό μόν ούτε ό δέ να μοι είπητε ποιοι μυστηριώδεις δεσμοί με συνδέουσι μετά του κυρίου Βωφόρτ ;...

— Η μήτηρ σου θα σοι τό είπη, Σοφία.

— Η νεάνις έφάνη σκεπτομένη επί τινος στιγμάς.

— Έστω, είπε... Λοιπόν, Γεράρδε, άφου η τύχη του κυρίου Βωφόρτ είναι και η ιδική μου, είς σε άπόκειται ν' άποφασίσης, αδελφέ μου... Έκπλήττομαι όμως πώς άφου έχης άποδείξεις της αθωότητός του δέν τας δίδεις εις την άνάκρισιν. Τί σε έμποδίζει ;

— Η τιμή, Σοφία.Μη έπιμένης, αδελφή μου.

— Δέν έννοώ πώς η τιμή σε ύποχρεού ν' άφήσης να καταδικασθή εις άθώος...

— Έχει δικαίον η Σοφία, Γεράρδε, άκουσε την, είπεν ό Ροβέρτος. Όμιλεί με την καρδιά της και με την εύθύτητα του πνεύματός της.

— Άλλά δι' οίκτον, Σοφία . . . είπεν ό Γεράρδος μετ' οδύνης.

— Σκέφθητι, αδελφέ μου, ότι πρόκειται περι της εύτυχίας μου...

Και έδράξατο βία της χειρός του Γεράρδου ό Ροβέρτος Βαλόν έλαβε την έτέραν. Έσφιγγον αυτάς και περιέβαλον τον τράχηλόν του δια του βραχιόνος. Τώ όμιλου ούτω παρά τό πρόσωπόν του με τους όφθαλμούς έν τοίς όφθαλμοίς του.

— Σκέφθητι, ότι πρόκειται να εκδικήσης τον πατέρα μου, έλεγεν ό Ροβέρτος.

— Σκέφθητι ότι ήθελα ν' άποθάνω, υπέλαβεν η Σοφία, σκέφθητι ότι έπεσα εις τον ποταμόν και άνευ σου δέν θα έζων πλέον ... Σκέφθητι ότι θ' άποθάνω άν ό γάμος μου άποβή άδύνατος... Ό άποθάνω, σοι τό όμνύω ... και θα λάβω τας δεούσας προφυλάξεις δια να μη δυνηθής την φοράν ταύτην να με σώσης...

— "Α ! σκληρά, σκληρά αδελφή, έπιθύριζεν ό ιατρός.

— Σκέφθητι, είπεν ό Ροβέρτος, πόσον σε ήγάπα ό πατήρ μου, Γεράρδε . . . Θα ήτο τόσω εύτυχής με τον γάμον αυτόν ! Θα ήτο εύδαίμων έν τώ γήρατί του, έν μέσω της νέας οικογενείας του...

— Με βασανίζεις. Δέν δύναμαι να πράξω τίποτε τό γνωρίζεις.

— Σκέφθητι, Γεράρδε, σκέφθητι λοιπόν ότι ύπάρχει εις άθλιος φονεύς και κλέπτης όστις βέβαιος ών δια την άτιμωρησίαν, χείρει επί τώ έγκλήματί του... επί τώ έγκλήματι, Γεράρδε, του όποίου καθιστά συνόνοχον...

— Ροβέρτε ! Ροβέρτε !

— Συνόνοχον, έπαναλαμβάνω, συγκαταβατικόν και έχέμυθον. Η συγκατάβασις σου παρέχει ήσυχίαν εις τον άθλιον, τον όποιον γνωρίζεις. Η έχέμυθία σου τώ εξασφαλίζει την άτιμωρησίαν ... "Α ! αληθώς θα γελά ... Θα γελά με σε και με όλους ήμας ... Και δέν έχει ανάγκην να έπισπύση την εκ Γαλλίας άπέλευσίν του, άφου βασιζεται

εις σε και άφου η τιμή σου τον προστατεύει ! ... Και ποία η τιμή εις εκείνον, όστις σώζει την ζωήν ενός δολοφόνου και κλέπτου...

Όμιλεί όργίλιως ό Ροβέρτος.

Ην άκράτητος εκ της άπελπισίας.

— Σε συγχωρώ, Ροβέρτε, είπεν ό ιατρός, δι' όσα μοι είπες. Θα τά λησμονήσω όλα.

Και στρεφόμενος προς την αδελφήν του :

— Και σε, προσφιλής μου αδελφή, σε συγχωρώ επίσης . . . δια τας περι αυτοχειρίας άπειλάς σου... Μοι κατεσπάραξες την καρδίαν.

Και εξήλθε βραδέως.

Ό Ροβέρτος και η Σοφία έμειναν μόνοι.

— Λοιπόν τετέλεσται ; ήρώτησεν η νεάνις.

— Φεύ !

— Είς μάτην ήγαπώμεθα ; ό γάμος μας άποβαίνει άδύνατος.

— Ηκουσες τον αδελφόν σου.

— Με άγαπάς έν τούτοις, Ροβέρτε ;

— "Αν σε άγαπώ, Σοφία ! άπήνητησεν ούτος συνενών τας χείρας... "Α ! αν ήτο εδώ ό πατήρ μου θα σοι έλεγε ποία ήτο η άπελπισία μου δια την άρνησιν της μητρός σου να συναινέση εις τον γάμον μας.

— Άφου λοιπόν είναι ούτω δέν θα άρνηθής ν' άπαντήσης εις μίαν έρώτησίν μου.

— Ποίαν ;

— Ποία είναι η έπιρροή του κυρίου Βωφόρτ επί του μέλλοντός μου ; Διατί η εύτυχία μας συνδέεται προς αυτόν τόσον στενωώς ;

— Θέλεις να τό μάθης ;

— Τό άπαιτώ . . . Άρκετά μυστηριώδη βλέπω περι έμέ... Πρόκειται περι του έρωτός μου και της ζωής μου, διότι θ' άποθάνω άν δέν γείνης ιδική μου...

— Λοιπόν έστω, θα σοι τό είπω... ό Βωφόρτ είναι ό πατήρ σου !

— Ό πατήρ μου ! Ό φονεύς του Βαλόν ! ό κύριος Βωφόρτ ;

Κατέστη τοσοούτον ώχρά, ώστε ό Ροβέρτος ώρμησε προς αυτήν φοβηθείς μη πέση.

Εκείνη άπεμάκρυνεν αυτόν δια της χειρός.

— Όχι, είπε... μη φοβήσαι, είμαι ισχυρά... α ! είναι φοβερόν, φρικώδες !... ταλαιπώρε Ροβέρτε ! Ροβέρτε μου !

Είτα άνυψούσα αίφνης την κεφαλήν :

— Τότε, είπε μεθ' ύπερηφανείας, άν ό κύριος Ροβέρτος είναι πατήρ μου, ό Γεράρδος έχει δικαίον... δέν είναι ένοχος.

Την φράσιν ταύτην προέφερε μεθ' ύψιστης πεποιθήσεως.

— Διατί λοιπόν άρνείται να τον σώση ;

— Τό άγνωώ, Ροβέρτε. Τουτό άφορα την συνειδήσιν του, ήτις τον κρίνει και τον Θεόν, όστις τον βλέπει.

Ό Ροβέρτος είχεν έλθει να ζητήση παρηγορίαν έν τώ πένθει του και κατελήφθη υπό μεγαλειτέρας οδύνης.

Είχεν έλθει έλπίζων ότι θα εξέλιπον του λοιπού τά εις τον γάμον του καλύματα και άπέκτα ήδη την πεποίθησιν ότι ό γάμος ούτος άπέβαινε άδύνατος.

Επανήλθεν εις λα Νοβίς χωρίς να μεταβάλη γνώμην.

Έξηκολούθει πιστεύων τον Βωφόρτ ένοχον, μ' όλας τας περι του έναντίου διαβε-

θαιώσεις του Γεράρδου, εἰς ὃν ἀπόλυτον εἰ-  
χεν ἐμπιστοσύνην.

Ϛ'

Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἡμέρας ταύτης τῆς  
τόσῳ θλιβερᾶς διὰ τοὺς κατοίκους τῆς μι-  
κρᾶς οἰκίας τῆς Μαρκελίνας, δύο γυναῖκες  
μελανειμονοῦσαι ἐνεφανίσθησαν ἐν τῷ Δικασ-  
τηρίῳ καὶ ἐζήτησαν νὰ ὁμιλήσωσι τῷ ἀνα-  
κριτῇ.

Αἱ δύο αὗται γυναῖκες ἦσαν ἡ Μαρκε-  
λίνα καὶ ἡ Σοφία.

Ἡ Σοφία εἶχεν εἶπει τῇ μητρί της ὅτι  
ὁ Ροβέρτος ἀπεκάλυψεν αὐτῇ τὸ μυστήριον  
τῆς γεννήσεώς της. Ἐξέφρασε δὲ τὴν ἐπιθυ-  
μίαν νὰ ἴδῃ τὸν ἀνακριτῆν.

— Θέλω νὰ ἴδω τὸν κύριον Λωζιέ. Πρέ-  
πει νὰ τῷ εἶπω τὰ πάντα. Ἀδύνατον νὰ  
μὴ καμφθῇ διὰ τῶν ἰκισιῶν μας. Ἄλλως  
τε θέλω νὰ ἀσπασθῶ τὸν πατέρα μου.

— Ὁ κύριος Λωζιέ θ' ἀρνηθῇ ἴσως νὰ  
μᾶς ἀκούσῃ.

— Τίς οἶδε! Μήπως αὐτὸς δὲν εἶναι ἄν-  
θρωπος... Δυνατὸν νὰ καμφθῇ... Ὅτι τῷ  
εἶπες τὴν ἀλήθειαν... Ὑπεφέραμεν τόσον,  
σύ πρὸ πάντων, ὥστε δὲν θὰ θελήσῃ βεβαί-  
ως νὰ μᾶς στερήσῃ αὐτῆς τῆς μικρᾶς χα-  
ρᾶς.

Ὁ ἀνακριτῆς συνήνεσε νὰ τὰς δεχθῇ.

— Εἰς τί ὀφείλω τὴν ἐπίσκεψίν σας, κυ-  
ρία; ἠρώτησε τὴν Μαρκελίναν.

— Ἐρχομαι, κύριε, νὰ σᾶς δώσω περὶ  
τῆς υποθέσεως τοῦ Βωφόρτ, πληροφορίας τι-  
νάς, αἵτινες δυνατὸν νὰ σᾶς χρησιμεύσωσι.

— Ποῖαι εἶναι αἱ πληροφορίες αὗται;

— Δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω διατί ὁ κύριος  
Βωφόρτ συνώδευσεν τὸν Βαλὸν τὴν ἐσπέραν  
τοῦ φόνου, τίνας ἦσαν οἱ σοβαροὶ λόγοι, ἔ-  
νεκα τῶν ὁποίων ἦσαν μαζὺ οἱ δύο οὗτοι  
ἄνθρωποι. Ἐντεῦθεν θὰ ἐννοήσητε, κύριε,  
ὅτι πᾶσα ὑπόνοια περὶ ἐνέδρας ἐκ μέρους  
τοῦ κυρίου Βωφόρτ θὰ ἐκλείψῃ. Ἡ ἐνέδρα  
λοιπὸν ἀποδεικνύεται, δὲν ἔχει οὕτως;

— Ἀπολύτως.

— Τοῦτο θ' ἀποδείξῃ ἴσως ὅτι ὁ κύριος  
Βωφόρτ εἶναι θῦμα παραδόξων συμπτῶσεων,  
ἀλλὰ δὲν εἶναι ὁ ἐνοχος τοῦ φόνου.

— Ὁμιλήσατε, κυρία.

Ἀφηγήθη τότε ἡ Μαρκελίνα τὸ σχέδιον  
τοῦ γάμου μεταξύ τῆς θυγατρὸς της καὶ  
τοῦ Ροβέρτου Βαλόν, τὰ τελευταῖα κωλύ-  
ματα τὰ ἐπιβραδύνοντα αὐτὸν, τὴν ἀπεκα-  
λυψιν αὐτῆς τῷ Βωφόρτ τὴν πρωίαν τῆς  
ἡμέρας, καθ' ἣν ἐφονεύθη ὁ Βαλὸν, τὴν  
χαρὰν τοῦ Βωφόρτ ἐπανευρίσκοντος τὴν θυ-  
γατέρα του, τόσον ὠραίαν καὶ θελκτικὴν.  
Ὑπέδειξεν ἀριδῆλως πόσον ἀλλόκοτον καὶ  
ἀπροσδόκητον ἐν τῇ εὐτυχίᾳ ἐνεῖναι καὶ ἀ-  
νέλπιστον θὰ ἦτο ὁ Βωφόρτ νὰ συλλάβῃ  
τὴν ἰδέαν ἐγκλήματος... ἐγκλήματος ἀπο-  
χωρίζοντος τὴν θυγατέρα του ἀπὸ τοῦ Ρο-  
βέρτου... Ὑπέδειξεν ἐπίσης σαφῶς τῷ ἀνα-  
κριτῇ ὅτι ὁ Βωφόρτ συνώδευσεν τὸν Βαλὸν  
ἵνα γνωστοποιήσῃ αὐτῷ ὅτι εἶχε μάθει τὴν  
πρωίαν ἐκείνην, δηλαδὴ τὸ μυστικὸν τῆς γεν-  
νήσεως τῆς Σοφίας.

— Ἐξετάσατε τὸν κύριον Βωφόρτ, προσ-  
έθηκεν ἡ Μαρκελίνα, ἐρωτήσατέ τον περὶ

τινος ὀμίλου, αὐτὸς καὶ ὁ Βαλὸν, ἐνῶ ἡ  
ἄμαξά των ἐβαίνειν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ δάσους  
Ἀλάτης καὶ ἂν ὁ κύριος Βωφόρτ δὲν σᾶς ἐ-  
παναλάβῃ ὅ,τι ἐγὼ σᾶς λέγω, τότε, κύριε,  
τοῦτο σημαίνει ὅτι ψεύδομαι, ὅτι δὲ ἀλη-  
θῶς ὁ κύριος Βωφόρτ εἶναι ἐνοχος.

Ὁ δικαστῆς ἠκούσθη τῆς Μαρκελίνας  
μετὰ προσοχῆς. Συνωφρυνότο.

Ὑπάρχουσι πολλὰ εἶδη ἀποδείξεων ἐν τῇ  
δικαιοσύνῃ, δικαιούμενα εἰς δύο μεγάλα τά-  
ξεις. Ὑπάρχουσι ἀποδείξεις καθαρᾶς λογι-  
κῆς, ἃς ὁ δικαστῆς ὀφείλει εἰς τὰς ἰδίας αὐ-  
τοῦ σκέψεις. Αὗται ἀποτελοῦσι τὰ ὄπλα  
τοῦ λόγου· εἰσὶν ἀποδείξεις ἠθικαί. Ἐπικα-  
λοῦνται δ' αὐτὰς οἱ ρήτορες, διότι δι' αὐ-  
τῶν δεικνύουσι τὴν εὐφραδείαν των. Ὁ δι-  
κηγόρος, ὅστις θὰ ὑπερασπίζοτο τὸν Βωφόρτ  
ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου θὰ μετεχειρί-  
ζοτο ἀφεύκτως τοιαύτας ἀποδείξεις ἵνα κλο-  
νίσῃ τὴν πεποιθήσιν τῶν ἐνόρκων.

Αἱ ἄλλαι ἀποδείξεις, ἃς ἰδίως ἀναζητεῖ  
ἡ δικαστικὴ ἀνάκρισις, εἰσὶν αἱ προκαταλή-  
ψεις, ἡ κοινὴ γνώμη, τὰ πειστήρια, οἱ μάρ-  
τυρες. Εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀποδείξεων  
τούτων ἀνήκον αἱ ἐπιβαρύνουσαι τὸν Βω-  
φόρτ, τὸ τραῦμα τὸ πολύκροτον κ.τ.τ.

Ὅ,τι εἶπεν ἡ Μαρκελίνα ἐνεποίησεν ἐν-  
τύπωσιν τῷ πνεύματι τοῦ κυρίου Λωζιέ.

Τοῦτο ἠνόησεν ἡ Μαρκελίνα, ἥτις λαβοῦ-  
σα ἀπὸ τοῦ θυλακίου τῆς ἐπιστολῆν ἔτεινεν  
αὐτὴν τῷ ἀνακριτῇ.

— Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, εἶπε, καθ' ἣν ἔ-  
σχον μετὰ τοῦ κυρίου Βωφόρτ τὴν συνδιά-  
λεξιν, περὶ ἧς εἶπον ὑμῖν, ὁ σύζυγός μου ἔ-  
διδε συνέντευξιν τῷ Βαλόν. Πρὶν ἢ ἀπέλθῃ,  
ἐπειδὴ ὁ σύζυγός μου ὑπῆρξε μάρτυς τῆς ὀ-  
δύνης μου καὶ τῶν ἀγωνιῶν μου μοὶ ἔγραψε  
τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἥτις περιέχει δύο  
μόνον λέξεις.

Ὁ Λωζιέ ἠνέωξεν αὐτὴν. Ὅντως δύο  
μόνον λέξεις περιεῖχε:

«Καλὴ ἐλπίς!»

— Ἀλλὰ δὲν φέρει ὑπογραφήν, εἶπεν ὁ  
δικαστῆς, καὶ δύναται νὰ προέρχεται ἐξ  
οἰοδότητε.

— Οὐδὲν εὐκολώτερον τοῦ νὰ βεβαιω-  
θῆτε ὅτι ὁ σύζυγός μου ἔγραψε τὰς λέξεις  
ταύτας. Ὁ χαρακτήρ τῆς γραφῆς του εἶναι  
περιεργος· τὰ γράμματα εἶναι ἐπιμήκη καὶ  
ὄλως ἀσύνδετα. Ἐπειτα, παρατηρήσατε τὸν  
χάρτην... Φέρει ἐν ἐπικεφαλίδι τὸ ὄνομα τοῦ  
κυρίου Παρλαγκέ συμβολαιογράφου εἰς Κρέιλ.  
Ἀπὸ τοῦ γραφείου τοῦ κ. Παρλαγκέ μ' ἔγρα-  
ψεν ὁ σύζυγός μου, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο  
ν' ἀναχωρήσῃ μετὰ τοῦ Βαλόν μὴ θέλων νὰ  
μένω πλειότερον ἐν ἀβεβαιοτήτι. «Καλὴ ἐλ-  
πίς!» Εἶναι αὕτη φράσις δολοφόνου παρα-  
σκευάζοντος ἐγκλημα ;

Ἡ Σοφία, ἥτις δὲν εἶχεν ἔτι ὁμιλήσει, ἐ-  
πενέβη τότε.

— Ἡ μήτηρ μου, εἶπε, δεικνύσασά μοι  
τὴν ἐπιστολὴν μοὶ εἶπε λόγους τινάς, τοὺς  
ὁποίους κάλλιστα ἐνθυμούμαι. «Πρόκειται  
περὶ σοῦ, τέκνον μου. Θάρρος! Δὲν δύναμαι  
νὰ σοὶ εἶπω πλειότερα, ἀλλ' αὔριον ἀφεύ-  
κτως θὰ μάθῃς τὰ πάντα.»

— Λοιπὸν τὴν ἐπιούσαν τί σᾶς εἶπεν ἡ  
μήτηρ σας; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτῆς.

— Τὴν ἐπιούσαν, κύριε, εἶπεν ἡ Μάρκε-

λίνα ἐμαθομεν τὸν φόνον τοῦ Βαλόν καὶ τὴν  
σύλληψιν τοῦ κυρίου Βωφόρτ.

Ὁ δικαστῆς ἐφάνητο εἰς ἄκρον τεταραγ-  
γένος.

Ἀναμφιβόλως ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ ἀμφιβο-  
λία, ἥτις αἴφνης ἐμεγαλύνθη, ἀμφιβολία, ἐ-  
πικυροῦσα τοὺς λόγους τῆς Μαρκελίνας, ἀλλ'  
ἥτις εἶχε γεννηθῆ ἡμέρας τινὰς πρότερον, ὅτε  
ὁ Γεράρδος ἦλθεν ἰσχυριζόμενος καὶ ἐγγυό-  
μενος διὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ Βωφόρτ.

Πάντα ταῦτα ὅμως ἦσαν δι' αὐτὸν ἠθι-  
καὶ ἀποδείξεις. Τὰ γεγονότα δὲν ἐπεκύρουν  
τὰς ἀποδείξεις ταύτας,

Ἐνόσω νέον τεκμήριον δὲν ἀνήρει τὰς  
ὑπονοίας του ταύτας, ἔκλινε μᾶλλον τὴν ἐ-  
νοχὴν νὰ παραδεχθῇ.

Ἦθελεν ἐν τούτοις νὰ πεισθῇ ὅτι ἡ Μαρ-  
κελίνα δὲν ἐψεύσθη εἰς ὅ,τι εἶπεν.

Πρὸς τοῦτο δὲν εἶχεν εἰμὴ νὰ ἐξετάσῃ τὸν  
Βωφόρτ.

Καὶ ἐπεμψε ζητῶν αὐτὸν ἀπὸ τῆς φυλα-  
κῆς.

— Κύριε, εἶπεν ἡ Μαρκελίνα, μεγάλη ἀ-  
τυχία θὰ ἦτο διὰ τὸν σύζυγόν μου νὰ ἴδῃ  
τὴν θυγατέρα του... Δὲν θέλομεν νὰ τὸν ἴ-  
δωμεν κατ' ἰδίαν, δὲν ἔχομεν κανένα λόγον  
πρὸς τοῦτο, ἀφοῦ σᾶς εἶπον ὅ,τι σᾶς εἶπον...  
Ἀφοῦ ἀκούσετε τὸν σύζυγόν μου, ἐπιτρέψα-  
τε αὐτῷ, κύριε, ν' ἀσπασθῇ τὴν θυγατέρα  
του ἐνώπιόν σας, κύριε ἀνακριτά, ὦ! ἐνώ-  
πιόν σας!...

— Ἐστῶ, εἶπεν ὁ κύριος Λωζιέ, ἐνώπιόν μου.

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγατὴρ μετέβησαν ἐν  
παρκαίμενῳ δωματίῳ.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ ὁ Βωφόρτ ἀφίκετο.

Ἡ βαρύνουσα αὐτὸν ἄδικος κατηγορία  
συδαμῶς εἶχε καταβάλλει αὐτόν.

Εἶχε μάλιστα μεταβάλλει ὕψος καὶ στά-  
σιν... Ἄλλοτε ἦν ὀλίγον κεκυφὸς ἐκ τῶν  
θλίψεων τῶν τελευταίων αὐτοῦ εἰκοσιν ἐτῶν.  
Ἦσῃ ἦτο εὐθυτενής, πεποισθῶς τῇ ἀθωό-  
τητι αὐτοῦ.

— Κύριε, εἶπεν ὁ δικαστῆς, τίς ἦτο ὁ λό-  
γος, δι' ὃν ἐζητήσατε τὸν Βαλὸν τὴν ἡμέ-  
ραν τοῦ φόνου καὶ διατί τὸν συνωδέυσατε;

— Ἐπεθύμουν νὰ συνομιλήσω μετ' αὐ-  
τοῦ διὰ μακρῶν περὶ τοῦ γάμου τοῦ υἱοῦ του  
μετὰ τινος κόρης, τὴν ὁποίαν γνωρίζω καὶ  
ἀγαπῶ... ὦ, τὴν ἀγαπῶ ἐξ ὅλης καρδίας...

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται ἡ κόρη;

— Σοφία Λαγκῶν...

— Ποῖον συμφέρον εἶχατε διὰ τὸν γάμον  
τούτον... καὶ διατί ἐξέλεξεν ὑμᾶς ἡ κυρία  
Λαγκῶν;...

— Δεσμὸς στενός... φιλία μὲ συνδέει μετ'  
αὐτῆς.

— Φιλία... μόνον;

Ὁ Βωφόρτ ἠτένισεν ἀτενῶς τὸν ἀνακρι-  
τῆν.

— Οὐδὲν μὲ κωλύει νὰ εἶπω τὴν ἀλήθει-  
αν, κύριε... καὶ φαίνεται ὅτι τὴν γνωρίζετε  
ἤδη... Σᾶς παρκαλώ μόνον νὰ μοὶ εἴπητε  
ἂν εἶδατε τὴν Μαρκελίναν Λαγκῶν...

— Εἶναι ἐδῶ...

— Λοιπὸν θὰ σᾶς εἶπε τὰ πάντα, διὰ  
νὰ σᾶς ἀποδείξῃ ὅτι δὲν συνώδευσα τὸν Βα-  
λὸν διὰ νὰ τὸν φονεύσω.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

Β\*